

DOI 10.31558/2519-2949.2023.4.9

УДК 323.1:303.09

ORCID ID <https://orcid.org/0000-0001-7283-3528>**Польовий М. А., Донецький національний університет імені Василя Стуса
Університет Коменіуса, Братислава**

СИСТЕМА ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В СВІТЛІ ПАРАМЕТРИЧНОЇ ЗАГАЛЬНОЇ ТЕОРІЇ СИСТЕМ

Статтю присвячено дослідженню системи публічної політики з погляду значень бінарних атрибутивних системних параметрів параметричної загальної теорії систем. Окреслено особливості параметричної загальної теорії систем серед інших методологій такого класу. Визначено основний зміст системи публічної політики з точки зору параметричної ОТС. Визначено цю систему як впорядковану, із частковим посередництвом, повністю авторегенеративну, розчленовану та не загальнонадійну. Окреслені основні характеристики системи публічної політики в термінах бінарних атрибутивних параметрів, що включають автономність, цілеспрямованість, елементарність, авторегенерацію, розчленованість, незмінність під час змін елементів тощо. Важливою є також недостатня стійкість системи до втрати своїх елементів. Зазначено, що ця система є зовнішньою та первинною, а її структура – багатошаровою. В статті запропоновано декілька додаткових загальносистемних параметрів параметри, таких як стаціонарність, сильність системи, елементно-неавтономність, гетерогенність та гомогенність. Зазначено також відсутність циклічності та ланцюговості системи. Окремо виділені аспекти, які можуть бути корисними при вивченні систем публічної політики, такі як цілеспрямованість, характер реалізації системоутворюючого відношення та властивості елементів субстрату.

Обґрунтовано також запровадження параметрів другого рівня, таких як цілеспрямованість системи та характер реалізації системоутворюючого відношення на елементах системи, для характеристики системи публічної політики.

Зазначено, що винайдені значення існуючих загальносистемних параметрів для даної системи можуть бути використані у вигляді загально системної основи подальших досліджень систем публічної політики у різних соціумах на різних часових зрізах. Відмічено, що наразі слабким місцем параметричної загальної теорії систем є ланка зворотної словесної інтерпретації параметричного формалізму.

Ключові слова: параметрична загальна теорія систем, системні параметри, сфера публічної політики, моделі публічної політики, методологія дослідження публічної політики.

В сучасній політичній науці існує значна кількість теоретичних підходів до дослідження сфери публічної політики. Не зважаючи на витонченість та різноманіття методологічних засад цих підходів, все ще залишається недостатньо розробленою одна із фундаментальних засад сучасних теоретизувань – системний підхід. Зважаючи на загальновідому користь від застосування різних варіантів системного підходу при побудові описових моделей різноманітних соціальних явищ та процесів, його зазвичай згадують але як базову основу, щодо якої і так «все зрозуміло». Дійсно, в сучасній науці зазвичай не викликає сумнівів системність багатьох політичних явищ, до яких безумовно відноситься і публічна політика.

Різноманітні системні аспекти сфери публічної політики були предметом уваги багатьох вчених, таких, як Т.Парсонс, Д.Істон, П.Сорокін, У.Ешбі, Р.Акоф тощо [8; 9; 10; 12; 13]. В той же час, при вивченні публічної політики як системи, додаткові можливості для подальшого аналізу і прогнозування надають різноманітні варіанти так званої загальної теорії систем.

Серед різних версій загальних теорій систем найбільш витончений апарат системного моделювання має, на нашу думку, параметрична загальна теорія систем, що була започаткована школою А.І.Уйюмова [2; 4; 6].

Крім решти засобів системного аналізу будь-яких систем, параметрична загальна теорія систем має в своєму арсеналі сукупність винайдених шляхом ретельного аналізу тисяч систем різного

гатунку з різноманітних сфер життя так званих загальносистемних параметрів. Значення цих, як правило, бінарних, параметрів, властиві тій чи іншій системі, дозволяють краще зрозуміти внутрішню будову системи, що вивчається, або, щонайменше, її дію щодо зовнішніх пертурбацій.

Отже, метою даної роботи є виявлення загальносистемних, у розумінні та термінології параметричної загальної теорії систем, характеристик публічної політики, що може надати підґрунтя для побудови адекватного модельно-прогностичного опису різноманітних публічно-політичних процесів.

Одним із головних засновників напрямку створення та впровадження загальних теорій систем вважається Л. фон Берталанфі [1]. Серед вітчизняних вчених, що стояли у витоків побудови методологічного апарату загальної теорії систем, слід назвати А. І. Уйомова та А.Ю.Цофнаса. Великий внесок у розвиток та популяризацію методології загальної теорії систем здійснили російські вчені В. М. Садовський, В. А. Лекторський, І. В. Блауберг та Е. Г. Юдін [3]. Слід нагадати, що необхідність створення загальної теорії систем виникла внаслідок того, що була доведена недостатність механістичної схеми ізольованих причинних ланцюгів обмежених систем, особливо для біологічних наук і практичних проблем, поставлених технікою і соціальною організацією багатьох суспільств другої чверті ХХ століття. Філософське обґрунтування можливості створення загальносистемного світобачення дав в 20-х рр. ХХ ст. А. Уайтхед у своїй філософії «органічного механізму» [14].

Одним з найбільш популярних варіантів загальних теорій систем, та найбільш виваженим з нашої точки зору, є параметрична загальна теорія систем, що була розроблена зусиллями учасників одеського системного семінару під керівництвом А.І.Уйомова. Не останню роль у порівняній популярності даного варіанту загальної теорії систем грає та обставина, що цей варіант й у наш час користується увагою дослідників у багатьох сферах науки [6, с.5–7], в той час як багато з його «теорій-суперників» вийшли з наукового ужитку разом із закінченням наукової активності їх творців та їх найближчих прибічників [11, р.185–186]. Отже, подібна життєстійкість, на нашу думку, є запорукою високої наукової ефективності методологічного апарату параметричної загальної теорії систем.

У параметричній загальній теорії систем визначення «системи» здійснюється за допомогою таких категорій, як річ, відношення і властивість, та визначене, невизначене і довільне [6, с.69–70]. Суть максимально широкого розуміння цих категорій, без яких не обходиться ніякий структурний опис системи, зводиться до наступного розуміння співвідношення властивостей, відносин та речей, що запропонував А.І.Уйомов. Категорії речі, властивості та відносин байдужі до природи тих об'єктів, які вони відображують. Тобто речі відрізняються не просторово, а якісно. Річ може бути представлена як сукупність властивостей або як сукупність відносин. Властивість, відповідно, задається або через поняття речі, або через поняття відношення. Властивість – це річ яку можна приписати, приєднати до іншої речі так, щоб ця остання все ж залишилася самою собою, тією ж самою річчю. Відношення, у свою чергу, вказується тільки через речі та/або властивості, і також може бути розглянуте або як річ, або як властивість. Речі, відносини та властивості розрізняються між собою не абсолютно, а відносно, лише по функціях, які вони виконують відносно одне одного [6, с.71–72].

Зміст категорій визначеного, невизначеного і довільного розглядається в параметричній ОТС у рамках загального уявлення про сенс цих понять, відповідного семантиці натуральних мов.

В рамках параметричної загальної теорії систем передбачається співіснування двох варіантів визначення власне системи:

1) Згідно атрибутивного визначення системою є довільна річ, коли якісь її відношення відповідають певній властивості.

2) Відповідно до реляційного визначення система – це довільна річ, певні властивості якої відповідають певному відношенню [6, с.53].

На нашу думку, з точки зору параметричної загальної теорії систем, система публічної політики може бути визначена як сукупність усіх явищ та процесів, що пов'язані (мають властивість бути пов'язаними) із метою заволодіння, утримання чи використання політичної влади в межах публічного дискурсу. Атрибут мети досягнення тощо політичної влади ми розглядаємо у даному визначенні як системоутворюючу властивість. Наявність чи відсутність цього атрибуту й дозволяє прийняти рішення про включення чи не-включення до системи публічної політики того, чи іншого процесу чи динамічного явища. Отже, це атрибутивне визначенні системи публічної політики.

Система публічної політики може бути визначена також як сукупність процесів та динамічних явищ, які відбуваються у зв'язку з діяльністю із передачі певної політичної інформації, прийняття чи

не прийняття, а також трансляції політичних символів, вироблення політичних рішень та здійснення відповідних політичних дій тощо. В даному визначенні ми розуміємо усю діяльність, що пов'язана із досягненням, утриманням чи використанням політичної влади, системоутворюючим відношенням. Таким чином виглядає реляційне визначення системи публічної політики.

Отже, так можна визначити систему публічної політики. В той же час неодноразово вказувалося, що системне представлення – не мета, а засіб системного підходу [4]. В результаті такого представлення має виникнути можливість створення характеристики об'єкту саме як системи, тобто визначення його специфічно системних властивостей [6, с.57].

Як вже вказувалося, параметрична загальна теорія систем пропонує можливість виявлення найбільш загальних характеристики системи, які охоплюються назвою атрибутивних системних параметрів. Оскільки вони відносяться до характеристики будь-яких систем, вони мають і другу назву – загальносистемних параметрів. Вважається доведеним, що вияв певних значень відповідних системних параметрів дозволяє дослідникові ототожнити систему, що вивчається, із відповідним класом систем, відомих параметричній загальній теорії систем, та виявити, таким чином, ті особливості та характеристики системи, які були невідомі дослідникові, але є властивими даному класу систем [6, с.56–58].

Загальносистемний параметр – це така ознака, яка може служити підставою ділення об'єму поняття «система» на класи відповідно до звичайних правил логіки, за правилами: співмірності, єдиної основи, неперетину класів, безперервності ділення. Тоді такі, наприклад, характеристики, як «ненадійність», «завершеність», «певна міра складності», «стабільність» тощо виступають значеннями цих параметрів. Інакше кажучи, значення системного параметра завжди вказує на той клас, до якого може бути віднесена річ, якщо вона розглядається як система. Системні параметри можуть бути двох типів – ті, які характеризують систему саму по собі (їх називають атрибутивними), і ті, які характеризують систему в її відношенні до іншої системи (це – реляційні параметри) [6, с.58].

Як вже вказувалося вище, виявлення значень загальносистемних параметрів за умов, коли система, що вивчається, надто складна, якщо не завжди дозволяє з'ясувати внутрішню будову системи, в той же час дозволяє підійти до неї у сенсі звичайної «чорної скриньки». Стосовно простої схеми функціонування, наприклад, довільного механізму політичного управління це означає, що для зовнішнього спостерігача в ній помітні лише сигнали на «вході» і «виході» суб'єкта політичного управління і керованого об'єкту, або суб'єкт-об'єктні відносини певного масштабу. Досліджуються реакції вихідних величин на зміну вхідних і навпаки. Як вірно відмічає О.Ф.Шабров, такий підхід відкриває можливість вивчати і моделювати системи, внутрішній устрій яких невідомий або є занадто складним для адекватного опису. До систем такого роду якраз і відносяться системи публічної політики [7]. Отже, йдеться про те, що за такого підходу ми свідомо абстрагуємось від змістовного аналізу внутрішніх взаємозв'язків системи нижче досліджуваного рівня.

Проведений нами аналіз показує, що система публічної політики під кутом зору значень бінарних атрибутивних системних параметрів параметричної загальної теорії систем, загальні визначення яких наведені у [4, с.154-175; порівн.:6], характеризується тим, що це:

- 1) впорядкована система, оскільки для неї має значення порядок її елементів (підоб'єктів);
- 2) система із частковим посередництвом – отже у крайньому вираженні – система із посередництвом. Йдеться про те, що не кожен її елемент бере участь у системоутворюючому відношенні безпосередньо. Дії багатьох підоб'єктів системи опосередковані іншими елементами – як у випадку населення, політичну волю якого транслюють справжні суб'єкти публічної політики – наприклад, народні депутати;
- 3) повністю авторегенеративна за субстратом система, тобто вона повністю самовідбудовується за наявністю своїх елементів;
- 4) повністю авторегенеративна за відносинами система, тобто за наявністю будь-якого елементу структури є можливість відбудувати усю її структуру;
- 5) розчленована система – складається з певної кількості елементів;
- 6) не загальнонадійна система – напевне, вона не збереже свого характеру за умов ліквідації будь-якої кількості своїх елементів окрім одного, оскільки тоді розпадеться саме системоутворююче відношення системи – процес взаємодії різних її елементів.
- 7) елементарна система – не має елементів, які б самі були системами того ж самого типу, тобто жоден елемент системи не є системою із саме тим концептом, що й система у цілому;
- 8) повністю детермінована система – за умов даного системоутворюючого відношення за кількома наявними елементами системи можуть бути визначені усі інші елементи;

9) нецентрована система, тобто в ній немає певного, раз і назавжди визначеного центрального елемента, за посередництвом якого реалізовувалось би системоутворююче відношення на усіх інших елементах системи;

10) багат шарова система – усі елементи системи можуть бути розподілені на групи (шари) із однаковими компонентами системоутворюючого відношення. Піддаються виділенню щонайменше елементи, що зазвичай відносяться до групи суб'єктів публічної політики, та його об'єктів із тими застереженнями, що вже наводилися нами вище;

11) зовнішня система, оскільки системоутворююче відношення можна вважати емерджентним відносно сукупності елементів системи і саме воно визначає політичну природу підоб'єктів системи, а не навпаки;

12) первинна система – властивість t є внутрішньою для системоутворюючого відношення, тому субстрат є системою, оскільки в ньому винайдено системоутворююче відношення. Наявності цього відношення достатньо, щоб субстрат являв собою систему;

13) субстратно-відкрита система (не завершена) – система публічної політики допускає приєднання нових елементів без того, щоб система змінилася та перетворилася на іншу систему. Дійсно, публічно-політичний процес здійснюється у будь-якому державному утворенні із будь-якою політичною системою та режимом, які передбачають наявність досить різноманітних наборів елементів публічної політики;

14) структурно-відкрита (не завершена) система – в ній системоутворююче відношення характеризується відсутністю обмежень на появу нових складових і, отже не є цілком визначеним або ж завершеним;

15) неіманентна система – системоутворююче відношення охоплює також елементи, які виходять за рамки даної системи: «неіманентність системи означає, що для з'ясування її функціонування необхідно взяти до уваги об'єкти, які знаходяться ззовні субстрату цієї системи» [4, с.169]. В нашому випадку такими об'єктами є, з одного боку, інші відносини, крім політичних – економічні, соціальні, культурні тощо, – які мають місце у даній державі, з іншого боку, інші субстратні елементи – інші держави та міжнародні організації, а також, у певному сенсі, про що йшлося вище, деякі групи населення даної держави на кшталт дітей та ув'язнених осіб, які не є безпосередніми учасниками публічної політики;

16) немінімальна система, оскільки не втрачає свого характеру реалізації публічно-політичних відносин за умов ліквідації будь-якого хоча б одного свого елемента;

17) неунікальна система, тобто її системоутворююче відношення може бути реалізоване на різних варіантах субстрату, що у простішому вигляді проявляється у наявності такої системи у будь-якій державі світу;

18) стабільна система – допускає певні зміни структури без зруйнування при цьому системи в цілому (при цьому системоутворююча властивість вважається незмінною, оскільки її зміна обумовлювала би зміну системи за визначенням);

19) стаціонарна система – її системні характеристики залишаються незмінними при зміні, кількісній та якісній, її елементів, тобто субстрату;

20) сильна система, але, певно, параметр, який розділяє системи на сильні та слабкі і розглядається нами у цьому пункті, визначений у параметричній загальній теорії систем досить непевно у відношенні до того класу систем, до якого належить система публічної політики [4, с.171;8, с.27–28];

21) елементнонеавтономна система – її елементи не мають основних властивостей системи у цілому;

22) субстратно-гетерогенна система, оскільки різні елементи системи публічної політики, вочевидь, сильно відрізняються один від одного власними внутрішніми індивідуальними характеристиками;

23) функціонально-гомогенна система – її системоутворююче відношення реалізується однаково на усіх елементах системи;

24) субстратно-нециклічна система – неможливо довести наявності зміни властивостей елементів системи у відповідності до певного циклічного закону;

25) структурно-нециклічна система – напевно, немає науково доведеного визначеного періодичного закону, за яким би повторювались би відношення між елементами субстрату;

26) неланцюгова система – як вказує А.І. Уйюмов, «...у вигляді ланцюгової системи ми розуміємо таку, системоутворююче відношення в якій співвідносить кожен елемент не більше ніж з двома

іншими елементами» [4, с.174]. Для системи публічної політики таке припущення не є таким, що відповідає реальності;

27) часткова система – системоутворююче відношення встановлено не за усіма властивостями елементів системи, а лише за деякими – тими, що торкаються публічно-політичної компоненти людського життя;

28) варіативна система – оскільки не усі відносини у системі тотожні системоутворюючому відношенню;

29) ресурсна система. Це система, яка має певну межу (ресурс) функціонування (розвитку, руху) у певній площині свого існування.

Аналіз визначених вище значень бінарних атрибутивних системних параметрів дозволяє зробити висновки й щодо найбільш важливих у характеристиці систем, що відносяться до відносин публічної політики. На нашу думку, при аналізі систем даного класу досить важливо звертати увагу на системні параметри, значення яких для системи, що вивчається, наводяться вище за номерами 1, 5, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 22, 24, 25, 28.

На нашу думку, ледве можуть бути корисними при вивченні різноманітних систем публічної політики наступні атрибутивні параметри: 1) параметр (7), який розділяє системи на елементарні та автономні; 2) параметр (21), який поділяє системи за елементнонеавтономністю; 3) параметр (26), який вказує на ланцюговий або неланцюговий характер систем.

Аналіз системи публічної політики дозволяє припустити існування кілька нових вірогідних бінарних атрибутивних системних параметрів, так би мовити, другого рівня, або, за термінологією А.Ю.Цофнаса, суб-параметрів. [6, с.60–61]:

На нашу думку, має сенс введення параметру, що поділяє системи за цілеспрямованістю. Йдеться про з'ясування такого питання: чи має система у системоутворюючому відношенні телеологічну складову, тобто чи включена до системоутворюючого відношення певна мета або чи не спрямовано воно на реалізацію певної мети. Цей системний параметр поділяє системи на цілеспрямовані і нецілеспрямовані. Система публічної політики, що вивчається, вочевидь, є нецілеспрямованою. Може бути корисним введення параметру, що розподіляє системи за характером реалізації системоутворюючого відношення на елементах системи. Відповідно до цього параметру система може бути: функціонально-унікальною (системоутворююче відношення реалізується на кожному елементі субстрату по-різному), або функціонально-неунікальною. Система публічної політики, певне, функціонально-неунікальна, тому що існують загальні риси реалізації системоутворюючого відношення на кожному з її елементів.

Досить корисним уявляється введення параметру, що поділяє системи за властивостями елементів субстрату на елементно-унікальні і елементно-неунікальні. У першому випадку кожний елемент субстрату має унікальні в межах даної системи властивості, причому йдеться про ті властивості, що характеризують його як елемент системи. Потребує додаткового вивчення питання, чи не є цей параметр окремим випадком субстратно-гетерогенної системи, але навіть якщо він є таким, він серйозно уточнює характеристику гетерогенності. Система публічної політики є, найвірогідніше, елементно-неунікальною. Можливо, не усі виділені параметри є загальносистемними, але, без сумніву, їх використання може бути корисним при вивченні систем, що виокремлюються в тих чи інших аспектах політичного життя.

Отже, винайдені значення існуючих загальносистемних параметрів та запропонованих нами, можуть бути використані у вигляді загально системної основи подальших досліджень систем публічної політики у різних соціумах на різних часових зрізах. На нашу думку, поки ще слабким місцем параметричної загальної теорії систем є ланка зворотної словесної інтерпретації параметричного формалізму. Тим не менш використання формального апарату параметричної загальної теорії систем може дати цікаві результати як при вивченні окремих систем публічної політики, так і при їх порівняльному аналізі. Саме цей напрям представляє, на нашу думку, найближчу перспективу для подальших досліджень.

Бібліографічний список:

1. Бергаланфи Л. фон. Общая теория систем – обзор проблем и результатов. *Системные исследования* : Ежегодник. М.: Наука, 1969. С. 30–54.
2. Мамчур Е. А., Овчинников Н. Ф., Уёмов А. И. Принцип простоты и меры сложности. М.: Наука, 1989. 303 с.
3. Уёмов А.И. Вадим Садовский: будущее в прошедшем. URL: <http://www.philosof.onu.edu.ua/elb/uemov/sadovski.pdf>.
4. Уёмов А. И. Системный подход и общая теория систем М.: Мысль, 1978. 272 с.

5. Уёмов А. И. Системы и системные параметры. Проблемы формального анализа систем. М., 1968. С.27-28.
6. Цофнас А.Ю. Теория систем и теория познания. Одесса: АстроПринт, 1999. 308 с.
7. Шабров О.Ф. Политическая кибернетика. *Политическая энциклопедия*. В 2 т. Т.2. М.: Мысль, 1999. С. 171 – 172.
8. Ashby W.R. Design for a brain: the origin of adaptive behaviour. N.Y.: John Wiley & sons; L.: Chapman & Hall, 1960. 286 p.
9. Easton D. A Systems Analysis of Political Life/ New York: Wiley, 1965. 506 p.
10. Isaak A.C. Scope and methods of political science rev. ed. Homewood, IL: Dorsey Press, 1975. 253 p.
11. Klir G. J. W. Ross Ashby: a pioneer of systems science. *International Journal of General Systems*. 2009. Vol. 38. Issue 2. P. 175 – 188.
12. Parsons T. The Structure of Social Action/ McGraw Hill, 1937. 817 p.
13. Sorokin P.A. Sociological Theories of Today. New York; London: Harper and How. 1996. 676 p.
14. Whitehead A. Science and Modern World. 2-nd ed. New York: Macmillan, 1953. 224 p.

References:

1. Bertalanfi L. fon. Obshaya teoriya sistem – obzor problem i rezultatov. *Sistemnye issledovaniya* : Ezhegodnik. M.: Nauka, 1969. S. 30–54.
2. Mamchur E. A., Ovchinnikov N. F., Uyomov A. I. Princip prostoty i mery slozhnosti. M.: Nauka, 1989. 303 s.
3. Uemov A.I. Vadim Sadovskij: budushee v proshedshem. URL: <http://www.philosof.onu.edu.ua/elb/uemov/sadovski.pdf>.
4. Uyomov A. I. Sistemnyj podhod i obshaya teoriya sistem M.: Mysl, 1978. 272 s.
5. Uyomov A. I. Sistemy i sistemnye parametry/ Problemy formalnogo analiza sistem. M., 1968. S.27-28.
6. Cofnas A.Yu. Teoriya sistem i teoriya poznaniya. Odessa: AstroPrint, 1999. 308 s.
7. Shabrov O.F. Politicheskaya kibernetika. *Politicheskaya enciklopediya*. V 2 t. T.2. M.: Mysl, 1999. S. 171 – 172.
8. Ashby W.R. Design for a brain: the origin of adaptive behaviour. N.Y.: John Wiley & sons; L.: Chapman & Hall, 1960. 286 p.
9. Easton D. A Systems Analysis of Political Life/ New York: Wiley, 1965. 506 p.
10. Isaak A.C. Scope and methods of political science rev. ed. Homewood, IL: Dorsey Press, 1975. 253 p.
11. Klir G. J. W. Ross Ashby: a pioneer of systems science. *International Journal of General Systems*. 2009. Vol. 38. Issue 2. P. 175 – 188.
12. Parsons T. The Structure of Social Action/ McGraw Hill, 1937. 817 p.
13. Sorokin P.A. Sociological Theories of Today. New York; London: Harper and How. 1996. 676 p.
14. Whitehead A. Science and Modern World. 2-nd ed. New York: Macmillan, 1953. 224 p.

Polovyi M. A. Public policy system in the context of parametric general systems theory

This article explores the public policy system through the lens of binary attributive systemic parameters of the parametric general systems theory (PGST). It outlines the distinct features of PGST among other methodologies of its class and defines the core essence of the public policy system from the perspective of PGST parameters. The system is characterized as ordered, with partial intermediacy, fully self-regenerative, segmented, and not universally reliable. The primary characteristics of the public policy system are delineated in terms of binary attributive parameters, encompassing autonomy, purposiveness, elementariness, self-regeneration, segmentation, and stability amid element changes, among others.

The system's limited resilience to the loss of its elements is deemed crucial. It is noted that this system is external and primary, with a multilayered structure. The article introduces several additional general systemic parameters, such as stationarity, system strength, element-non-autonomy, heterogeneity, and homogeneity. The absence of cyclicity and linearity in the system is also highlighted. Specific aspects, such as purposiveness, the nature of system-forming relationships, and substrate element properties, are singled out as useful for studying public policy systems.

The introduction of second-level parameters, such as system purposiveness and the nature of system-forming relationships on system elements, is justified for characterizing the public policy system. It is emphasized that the identified values of existing general systemic parameters for this system can serve as a systemic foundation for further research into public policy systems in various societies at different time points. The article acknowledges that the weak link in PGST is the reverse verbal interpretation of parametric formalism.

Keywords: *parametric general systems theory, systemic parameters, public policy domain, public policy models, public policy research methodology.*